

HỒI THỨ TÁM MƯỜI BẢY
ĐEP GIẶC RỘ HÁN, THỪA TƯỚNG THÂN CHINH
CHÔNG BINH TRỜI, NAM MAN VƯƠNG BỊ BẮT

Khổng Minh ở Thành Đô đang lo luyện tập quân sĩ, chinh đồn triều chính, bỗng có tin báo Mạnh Hoạch dấy binh tại đất Kiến Ninh.

Quan thái thú ở đó lại liên kết với giặc mưu phản. Cả quan thái thú quận Trương Kha là Châu Bao với thái thú quận Việt Huê là Cao Định đến đầu Mạnh Hoạch. Riêng Thái Thú Vĩnh Xương là Vương Cang cố thủ không chịu đầu .

Khổng Minh bèn tâu với Hậu Chúa :

- Nay Man Vương Mạnh Hoạch không phục triều đình . Đó là đại họa, nên tôi phải đến đó chinh phạt .

Hậu Chúa nói :

- Phía Bắc có Tào Phi, Nam có Tôn Quyền, đang tranh hùng với ta . Nay Tướng phụ bỏ đi thì trăm làm sao lo được . Khổng Minh tâu :

- Đông Ngô mới kết thân với ta . Còn Tào Phi vừa thua Ngô một trận, nhuệ khí đã tan, còn đâu mà tính xa được. Nay Lý Nghiêm trấn nơi Bạch Đế Thành cũng đã sức ngăn Lục Tồn ; Mã Siêu nơi Hớn Trung. Tôi lại để Quan Hưng và Trương Bào làm cứu ứng bảo vệ bệ hạ . Như vậy khỏi lo . Nay phải làm cho Man Vương phục triều thì mới tính việc Trung Nguyên được .

Bổng Vương Liêu tâu :

- Không nên ! Thừa Tướng là rường cột đi chinh phạt nếu có bề nào thì nguy cấp lắm !

Khổng Minh nói :

- Ta phải đích thân chinh phạt Man Vương mới được .

Các quan can gián đôi ba phen, nhưng Khổng Minh nhất định ra đi . Hôm sau, Khổng Minh từ giã Hậu Chúa rồi khiến Trương Huyền làm tham mưu, Bí Vĩ, Triệu Vân, Ngụy Diên làm đại tướng, thống lĩnh các đạo binh. Vương Bình, Trương Dực làm phó tướng. Quân binh chừng 50 vạn, nhắm Ích Châu tấn phát.

Đến giữa đường gặp Quan Sách, con Quan Công đến thưa :

- Từ ngày Kinh Châu thất thủ tôi lánh nạn để dưỡng bệnh nên không theo Tiên Chúa được. Nay xin ra mắt Hậu Chúa để cùng phò Quốc Gia .

Khổng Minh liền cử Sách làm Tiền Bộ tiên phong .

Còn Ung Khải hay tin Khổng Minh đến thì bàn với Cao Định và Châu Bao chia binh thành 3 đạo, nghênh địch.

Cao Định lại sai Ngạt Hoán làm Tiên Bộ Tiên Phong. Ngạt Hoán cao chín thước, mặt mày xấu xa, dữ tợn tay cầm cây Phương Thiên Họa Kích, có sức cự nổi muôn người, dẫn đại binh đến thẳng nơi quân Thục.

Còn Khổng Minh đem binh đến Ích Châu gặp binh Ngụy Diên, với Trương Dực, Vương Bình gặp Ngạt Hoán kéo tới, hai bên bày trận thế.

Ngụy Diên hét :

- Phản tặc ! Hãy đầu đi .

Ngạt Hoán cả giận hươi trượng đánh nhau. Được vài hiệp thì Ngụy Diên giả thua chạy, Hoán rượt theo. Bỗng gặp hai đạo phục binh của Vương Bình và Trương Dực xông ra ép lại. Phía trước Ngụy Diên quay ngựa lại vây Hoán bắt sống đem về nạp Khổng Minh.

Khổng Minh nói :

- Cao Định là người trung nghĩa, vì nghe lời Ung Khải nên mới như vậy. Thôi ta tha cho người về nói với Cao thái thú, hãy ra qui hàng sớm đi !

Ngạt Hoán cả mừng, lạy tạ rồi về ra mắt Cao Định kể lại đầu đuôi, ca tụng Khổng Minh vô cùng.

Cao Định còn nửa tin nửa ngờ thì hôm sau binh Thục lại đến khiêu chiến.

Ung Khải và Cao Định bèn ra cự.

Tướng Thục giả thua bỏ chạy. Khải và Định rượt theo bị phục binh Thục ào ra như nước lũ. Cả hai bỏ chạy. Binh Thục bắt được binh Ung Khải và Cao Định vô số kể . Khổng Minh bèn truyền nhốt binh của Ung Khải một nơi, của Cao Định một nơi rồi rao lên là hễ binh của Cao Định thì được tha, còn của Ung Khải thì phải giết. Vì thế khi cho quân đến hỏi bọn tù binh thì tên nào cũng khai là của Cao Định.

Khổng Minh bèn thả hết về và nói :

- Ung Khải đã đến đầu ta và hẹn đem thủ cấp Cao Định và Châu Bao đến nạp, nên ta không nỡ giết chúng bây. Từ nay chẳng nên làm phản nữa ! Khi quân về đến trại ra mắt Cao Định, bày tỏ mọi chuyện. Định lén sai người đến dinh Ung Khải thám thính. Lại sai người đến trại Khổng Minh dò xét. Tên quân ấy chẳng may bị Khổng Minh bắt.

Khổng Minh bèn cố ý nhận nó là quân của Ung Khải mà rằng :

- Nguyên Soái của người đã hứa đem nạp cho ta thủ cấp của Cao Định. Sao lại lỗi hẹn ?

Nói rồi bèn viết thư đưa cho tên quân cầm về giao Ung Khải. Tên quân bèn về trao thư cho Cao Định.

Cao Định xem thư xong cả giận, mắng Ung Khải là đưa phản nghịch. Sau đó kêu Ngạt Hoán đến luận bàn.

Hoán nói :

- Khổng Minh là người nhân đức, nếu ta bội phản thì việc chẳng lành. Và làm việc ta bội phản chính là do Ung Khải. Vậy phải giết y mà đầu Khổng Minh là hơn .

Cao Định nói :

- Vậy phải liệu kế ra tay !

Ngạt Hoán thưa :

- Đêm nay tôi chờ, hễ nó thua chạy về thì tôi lấy đầu .

Sắp đặt xong, đêm ấy Cao Định kéo binh đánh trại Ung Khải.

Ung Khải thất kinh lên ngựa chạy vòng ra phía sau trại, bỗng có đạo binh của Ngạt Hoán phục sẵn xông ra. Hoán liền chém Ung Khải bay đầu, rồi đem về cho Cao Định. Cao Định bèn đem đến trại Khổng Minh mà hàng.

Khổng Minh nạt Cao Định rồi truyền đem ra chém.

Cao Định cả sợ nói :

- Tôi đã đầu sao còn chém ?

Khổng Minh đáp :

- Người đến trá hàng há ta không biết sao ?

Cao Định nói :

- Sao Thừa Tướng lại nghi tôi như vậy ?

Khổng Minh bèn rút phong thư ra mà nói :

- Châu Bao viết thư cho ta nói người và Ung Khải rất thân . Chẳng lẽ một phút người giết Ung Khải sao ?

Cao Định khóc lóc van xin.

Khổng Minh lại buộc phải bắt được Châu Bao mang nẹp mới tin.

Cao Định thưa :

- Tôi xin lấy đầu Châu Bao dâng ngài !

Nói đoạn bèn dắt Ngạt Hoán dẫn binh thẳng đến dinh Châu Bao mà mắng :

- Đồ thất phu , sai mi viết thư cho Gia Cát Thừa Tướng làm ly gián mà hại ta ? Châu Bao còn đang sững sờ thì Ngạt Hoán nhảy tới chém Châu Bao chết tức. Sau đó, Cao Định dẫn binh và đem thủ cấp Châu Bao về dâng Khổng Minh.

Khổng Minh cười lớn :

- Ấy là ta có ý cho người giết hai tên giặc cho rõ lòng trung của người đó . Bèn phong Cao Định làm Ích Châu thái thú, Ngạt Hoán làm Nha Tướng. Từ đó ba xứ binh mã đều bình. Rồi Khổng Minh lại đến Vĩnh Xương.

Vương Cang ra nghinh tiếp nói :

- Thành này giữ được cũng là nhờ Lữ Khải !

Khổng Minh bèn sai gọi Lữ Khải đến khen thưởng , lại hỏi :

- Ta nghe ông ở đất Vĩnh Xương là bậc cao sĩ, vậy có kế chi để bình Nam Man chăng ?

Lữ Khải liền dâng lên Khổng Minh bức họa đồ thừa :

- Từ khi lên làm quan, tôi đã biết người phương Nam muốn phản, nên đã sai người vào nội địa vẽ bản đồ này. Thừa Tướng có thể xem đó dụng binh.

Khổng Minh cả mừng bèn sai Lữ Khải làm hướng đạo viên. Sau đó, tiến quân thẳng tới bờ cõi Man phương.

Đang đi dọc đường thì gặp Mã Tắc hăm hở đến dâng chiếu của Hậu Chúa.

Khổng Minh đọc chiếu thì ra là Hậu Chúa sai Mã Tắc đến khao quân, lại hỏi thăm sức khỏe của mình.

Khổng Minh cảm tạ chẳng cùng, bèn hỏi Mã Tắc :

- Ta nghe ấu Tướng là người cao kiến, chẳng hay trong việc bình Nam bang, ấu Tướng có kế chi ?

Mã Tắc thưa :

- Tôi chỉ có một lời là từ xưa người Man tính tình khó chinh phục được. Nay nếu không dùng tâm lý để chinh phục thì hễ ta đến sẽ bình được ngay, nhưng lúc ta ban sư thì họ nổi dậy. Đó là đường lối chinh Nam .

Khổng Minh nghe nói, khen ngợi chẳng cùng, bèn khiến Mã Tắc làm Tham quân đốc binh thẳng tới.

Còn Man Vương được tin Khổng Minh dùng trí mà chinh phạt bọn Ung Khải bèn nhóm Nguyên Soái ba động là Kim Hườn , Tam Kiệt, Đồng Trà Na và A Hội Nam. Cả ba Nguyên Soái đều ra mắt Mạnh Hoạch.

Mạnh Hoạch nói :

- Ta phải diệt Khổng Minh để giữ gìn bờ cõi .

Nói rồi bèn phân làm ba đạo, sai Tam Kiệt đi giữa, Tra Na đi bên tả , A Hội đi bên hữu. Hễ ai thắng trước thì được phong làm động Chúa.

Còn Khổng Minh đang nghị sự thì có tin báo :

- Mạnh Hoạch khiến ba nguyên Soái ba động, phân thành ba đạo kéo đến rất lợi hại .Bèn thỉnh Triệu Vân và Ngụy Diên đến gặp. Lại sai Vương Bình và Mã Trung phải qua phía hữu mà nghinh địch, sai Trương Ngung và Trương Dực đánh phía tả Triệu Vân thấy Khổng Minh không dụng mình, trong lòng không vui, bèn hỏi :

- Sao Thừa Tướng không sai tôi ?

Khổng Minh nói :

- Ta cũng muốn sai Triệu Vân và Ngụy Diên đi nhập trong địa, nhưng sợ không thuộc đường mà có điều sơ xuất chăng ? Triệu Vân buồn bả lui ra.

Đêm ấy, Triệu Vân nói với Ngụy Diên :

- Thừa Tướng khinh hai ta không thuộc đường. Vậy đêm nay ta lên đi bắt vài tên thổ dân, hỏi rõ đường nẻo rồi đột nhập nội địa mà tranh công đầu cho Thừa Tướng biết .

Nói rồi, hai người hăm hở dẫn năm trăm binh kỵ tuốt ra khỏi trại, nhắm thẳng tới trại địch.

Đêm ấy trăng mờ, Ngụy Diên và Triệu Vân lần mò bắt sống được tên dắt ngựa cho ăn, dẫn về trại. Về đến nơi đem rượu thịt cho chúng ăn rồi hỏi :

- Mi có biết đường nào vào nơi trung quân của các trại Man Vương ?

Mấy tên quân còn sợ sệt thì Ngụy Diên lấy mũi gươm kề nơi cổ mà rằng :

- Không chỉ đường ắt mất đầu .

Tên quân thất kinh nói :

- Xin để tôi chỉ cho ! Nói rồi bèn chỉ mọi nẻo đường của Nguyên Soái ba động . . .

Triệu Vân và Ngụy Diên cả mừng, bèn khiến mấy tên quân ấy dẫn đường, tiên thẳng dinh trại địch. Khi đến trại của Tam Kiệt thì đã canh tư, Man quân thức dậy nấu cơm.

Triệu Vân bảo mấy tên quân kêu mở cửa trại, rồi xông vào chém giết. Quân sĩ cả loạn, đạp nhau mà chạy.

Ngụy Diên tung hoành giữa đám ba quân, khiến binh Man chết như rạ .

Kim Hồn, Tam Kiệt đang ở trong trướng, bỗng thấy có biến bèn cầm thương ra khỏi trại, chưa kịp lên ngựa thì đã bị Triệu Vân chém bay đầu .

Triệu Vân bèn lấy thủ cấp cột vào cổ ngựa. Man quân chạy như ong vỡ tổ . Sau đó, Triệu Vân và Ngụy Diên chia làm hai đạo. Diên đến trại Đổng Trà Na. Đến nơi thấy Man quân náo loạn thì biết có Vương Bình đến rồi, bèn hiệp lực đánh phía sau. Trà Na thế yếu giục ngựa chạy dài. Còn Triệu Vân đến trại A Hội Nam thay đạo binh của Mã Trung đã đến trước trại, bèn vào chôn Trung quân quyết tìm được A Hội Nam mà giết. Nhưng Hội Nam đã bỏ chạy rồi.

Triệu Vân bèn truyền đốt phá hết dinh trại, rồi cùng Mã Trung về ra mắt Khổng Minh.

Khổng Minh nói :

- Hai Chúa động đã chạy dài. Vậy đầu Tam Kiệt đâu ?

Triệu Vân bèn dâng đầu Tam Kiệt lên để kể công.

Các chư tướng lại nói :

- Hai tên kia đã chạy thoát .

Khổng Minh cười :

- Hai đứa ấy, ta đã bắt rồi !

Ai nấy nghe nói đều thất kinh.

Khổng Minh lại khiến quân sĩ dẫn hai Nguyên soái của Man Vương vào, rồi truyền mở tiệc và khao thưởng rượu thịt, lại cho y phục rồi khiến ai về động nay. Hai người tạ ơn, khóc lóc ra về.

Khổng Minh lại nói :

- Ngày mai thế nào Mạnh Hoạch cũng đến. Vậy ta phải lập kế bắt y .

Triệu Vân và Ngụy Diên lãnh mạng .

Khổng Minh dặn dò mật kế xong. hai người kéo binh đi.

Mạnh Hoạch đang ngồi trong trướng bỗng có tin báo ba vị nguyên soái đã bị bắt sống hết rồi còn quân sĩ đều vỡ tan, chạy tứ tán, thì cả giận, bèn rốc binh kéo tới, bỗng gặp Vương Bình.

Mạnh Hoạch ra ngựa, đứng ngó hồi lâu, rồi nói :

- Người ta đồn Khổng Minh dụng binh hay lắm. Nhưng theo ta các đạo binh ấy đâu có gì đáng sợ. Nếu ta biết trước Khổng Minh chỉ là tên hư danh thì ta phản lâu rồi . Nói xong, hỏi các tướng :

- Ai dám ra bắt tướng Thục ?

Bỗng Man Nha Trường giục ngựa xọc tới. Vương Bình thấy Man tướng đến thì vội hoành thương ra đánh. Chưa được vài hiệp, Bình chạy dài, Mạnh Hoạch đuổi theo.

Quan Sách lại đem binh tiếp ứng. Đánh vài hiệp lại bỏ chạy. Chạy được hai mươi dặm, bỗng hai bên đường chiêng trống nổi lên, hai đạo binh Thục xông ra, cầm đầu là Trương Ngung và Trương Dực. Hai tướng đánh ép rất mạnh. Mạnh Hoạch đại bại. Mạnh Hoạch chạy dài, bỗng từ bên đường một tướng xông ra chặn lại. Tướng đó là Triệu Tử Long. Tử Long vừa đánh một trận, bắt sống Mạnh Hoạch không đếm xuể.

Mạnh Hoạch chỉ còn vài tên quân kỵ, dẫn nhau trốn trong hang núi. Bỗng Ngụy Diên từ nói xông ra theo kế của Khổng Minh. Mạnh Hoạch chống cự không nổi nên bị Ngụy Diên bắt sống, quân sĩ xin đầu hàng hết thảy.

Ngụy Diên dẫn Mạnh Hoạch ra mắt Khổng Minh.

Lúc ấy Khổng Minh đã truyền bày yến tiệc, lại dạy mở trối hết Mạnh Hoạch, cho ăn uống và nói :

- Chúng bay đi chinh chiến thế này, ắt là vợ con khóc lóc, thảm thiết. Ta biết thế nên không nỡ giết. Vậy, ta cho trở về làm ăn sống với vợ con, chớ có giúp đỡ giặc làm phản nữa. Mạnh Hoạch tạ cảm ơn không cùng rồi ra về.

Khổng Minh lại truyền chư tướng nai nịt chỉnh tề, quân sĩ gươm giáo rạng ngời, đứng thình bầy lớp, rồi mới sai dẫn Mạnh Hoạch vào. Hoạch vào quỳ trước trướng.

Khổng Minh hỏi :

- Tiên đế không bạc đãi người sao người lại làm phản ?

Mạnh Hoạch thưa :

- Đất Lương Xuyên là của người khác, sao chúng bay đến xâm chiếm rồi lại xưng vua. Còn ta ở đất này lâu năm, sao lại bắt ta cống hiến. Như vậy là chính nghĩa sao ?

Khổng Minh nói :

- Nay người chịu đầu chẳng ?

Mạnh Hoạch đáp :

- Ta đã bị thất thế. Trong quân binh thắng bại là trường, có chi mà gọi là nhục.

Khổng Minh nói :

- Nếu không phục, ta thả người về người chịu chẳng ?

Mạnh Hoạch đáp :

- Nếu ta về ta lại chính bị binh giáp để so tài cao thấp.

Khổng Minh bèn sai quân mở trối rồi lấy rượu cho Mạnh Hoạch uống, cho quần áo mặc và cấp ngựa trở về.

Mạnh Hoạch bèn lên ngựa phi về trại.

HOÀI BÌNH.

- Sau khi thông hiếu với Ngô, ta cứ tưởng Khổng Minh sẽ đánh Ngụy ngay, song trái lại, ông vẫn để yên Trung Nguyên, lại đánh phương Nam, như thế nghĩa là gì? Ta vốn biết rằng Tào Phi muốn mượn quân Ngô để đánh Thục, nhưng Khổng Minh đã khôn khéo thu phục quân Ngô. Tào Phi mượn quân Man để đánh Thục trong lúc Thục chưa thu phục được quân Man. Thế nên Khổng Minh phải dốc toàn lực đánh quân Nam Man.

Ví như chưa đánh dẹp được quân Nam Man mà lo đánh Ngụy thì Nam Man sẽ thừa cơ sang quấy nhiễu Thục ngay. Khổng Minh thông hiếu với Ngô chẳng phải ông lưu tâm đến mặt ĐÔNG mà chính là mặt BẮC. Và việc đánh Mạnh Hoạch ở phương Nam cũng không ngoài mục đích lo định phía BẮC.

- Bản đồ của Lã Khải thật ích lợi thay! Nhưng bản đồ ấy vẫn không ích lợi nhiều bằng lời nói của Mã Tốc, vì Lã Khải chỉ vẽ được đất, song không vẽ được lòng tâm của con người. Chủ trương của Mã Tốc không phải chỉ chiếm đất không, mà phải thu phục được nhân tâm. Cho nên nhờ bản đồ ấy, Khổng Minh đã thấu rõ các căn cứ của địch, và nhờ lời nói của Mã Tốc, nên hình bóng của Khổng Minh không khi nào xoá mờ trong đầu óc của quân Nam Man.

- Chỉ dùng võ lực để chiếm đoạt đất đai, thành lũy, mà chưa biết dùng tâm lý đánh vào lòng người thì "lực thao tam lược" quả còn thiếu sót vậy! Trong Hoàng Thạch tố thư cũng như trong mười ba thiên binh pháp của Tôn Tử cũng chưa kịp chép vậy. Chỉ có hai đoàn binh đánh Nam Sào, Mục Dã khi xưa là thực hiện đúng chủ trương này, và cũng vì thế mà Mã Tốc mới nói ra. Nhưng không phải nhờ lời khuyên của Mã Tốc, Khổng Minh mới làm, mà Khổng Minh đã ôm ấp chủ trương ấy từ lâu. Lời của Mã Tốc chỉ có tác dụng làm cho Khổng Minh thêm cương quyết mà thôi.

© [HQD](#)